

2023. február 23., csütörtök – Lk 9,22-25

Ezen igeszakasz leggyakoribb magyarázata az, hogy viseljük el a nehézségeket, szenvedéseket, a körülményeink megváltoztathatatlanágát, egyszerűen a keresztségeinket, türelemmel. Jézus kockáztatta a csúfos halált, de nem akarta. Ő sohasem akarta a szenvedést, a nehézségeket sosem dicsérte, hanem megpróbálta megoldani. És mit mond nekünk ma Jézus keresztsége? A szelídség másokért viselt útjának vállalását!

Ugyanakkor furcsának találhatjuk, hogy Jézus kereszthordozásról beszél, amikor még az ő véres áldozata nincs igazán képben.

Nincs kizárva, hogy azon teológusok magyarázata áll közelebb az eredeti gondolathoz, miszerint itt a Tau (kereszthez hasonló görög betű) magunkra vevéséről van szó. A Tau a Föld és Ég egységét jelképező betű volt, s Jézusban csodálatos módon mi is összekötődhetünk egyszerre a transzcendens és az immanens világgal. Az őskeresztények akkoriban inkább más képeket alkalmaztak (bárány, hal stb.), a kereszt képe elsőként a misszióknál került gyakori használatra.

Akárhow van is, a lényeg az, hogy meg kell találnunk azt az utat, amelyen az isteni rész irányít bennünk, nem pedig a testi-világi Egónk. Nem elnyomni kell önmagunkat, hanem helyes önismerettel, a Lélek hangjára figyelve a világ illúziói helyett rátalálni a valós értékekre.

„Kövessen engem!” Más fordításban: Lépj a nyomomba! Arra kell mennünk, amerre Jézus a mi helyzetünkben járna. Ez bátorítás és kihívás is egyben. Nem kényszerből, hanem örömmel tenni naponta az Isten tetteit. Ezzel nyíltan vállaljuk hozzátartozásunkat. Hogyan is néz ki ez a gyakorlatban? Nyilván elsősorban tettekben kell megnyilvánulnia a hitünknek. Az aszkézisnek, böjtnek, lemondásnak csak akkor van értelme, ha közelebb visznek Istenhez. Testvéreink és felebarátaink szolgálata viszont nap mint nap kemény próba elé állít minket. S ha belegondolunk, hogy Jézus nyomában járva akár a vértanúságig menő követés is előfordulhat, akkor bizony beleborzongunk a távlatokba.

Kemény szöveg ez! Aki nyerő a világban (habzsol, testi örömeiket keres, önmagát tolja előtérbe stb.), az elveszítheti az örök életet. Nem gondoljuk, hogy Jézus ennyire szigorú lenne, hiszen nincsen teljesen tiszta, keveretlen élet. Gyakran visszalopkodjuk még azt is, amit már egyszer neki szenteltünk. De amíg apró lázadásainkat követően újra és újra talpra tudunk állni, keresve az Ő lábnyomát, addig biztosak lehetünk abban, hogy életünk végén Hozzá érkezünk haza.

Gyurgyóka közösség, Pécs